

lem repræsenterer. Der er endnu nogle gamle i denne Klasse, som ikke ville fornægte deres Ungdoms Ideer — jeg kan nævne Navne som Nellesmann, Goos, Steffensen o. s. v., som endnu holde paa Nævningerne, som endnu — i Princippet i alt Fald — staa paa det Standpunkt, hvorpaa de nationalliberale og hele Generationen for 50 Aar siden stod. Højres Ungdom er løbet fra disse Standpunkter, den er vendt tilbage til Standpunkterne før Syndfloden, den kan ikke længere følge disse Mænd i det Frisind, som de dog endnu til Dels have bevaret fra deres Ungdom.

Det er ogsaa en ganske interessant Karakteristik af det ny Højre, som ved denne Lejlighed er kommen frem fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Det ærede Medlem komplimenterede mig for Logik, og det kan jeg kun være glad ved. Men saa nævnede han noget, som han kaldte logisk Vanvid, og som han særlig mente prægede Folk som Dommere f. Eks., der fik Magt og Ansvar, eller som Rigsdagsmænd. (Afbrydelse!) Jo, han sagde, at det var ikke saa underligt, om Lovgivere f. Eks., der fik Magt og Myndighed, bleve tilbøjelige til det, som han den ene Gang i sit Foredrag kaldte logisk Vanvid og en anden Gang kaldte Højhedsvanvid. Det er ogsaa muligt, at det ærede Medlem ved disse Udtalelser gav en Selvkarakteristik. Det skal jeg i alt Fald ikke benægte. Men jeg tror ikke, det gælder Rigsdagsmænd i al Almindelighed.

Men ved denne Udtalelse gav det ærede Medlem indirekte, og uden at han vidste det, et udmærket Forsvar for denne Retsreform og særlig for Nævningeinstitutionen, som han angreb saa stærkt. Thi netop fordi Folk, der faa Magt og Betydning, professionelle, Rigsdagsmænd, Lovgivere, Ministre, Dommere osv. udsættes for at blive grebne af en vis overdreven Magt- og Myndighedsfølelse, netop derfor er det overordentlig heldigt, at denne Retsreform indskyder det folkelige, det friske Element ved Hjælp af Nævningeinstitutionen.

Alle de Anker, det ærede Medlem anførte mod Nævningeinstitutionen, ere saa tidt og ofte blevne gendrevne, at det vilde være urimeligt, om jeg her gav mig til i Enkelthederne at imødegaa hans Argumenter. Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger. Han talte om, at Pressen, naar vi fik Nævningedomstole, vilde kaste sig over Retsforhandlingerne og Juryforhandlingerne, og at det vilde gaa rent

galt, fordi Pressen ikke var saa god, som den skulde være. Der er en Presse, der ikke er saa god, som den skulde være, det er ganske rigtigt. Men det ærede Medlems hele Argumentation løber ud i, at det ideale Retsssystem egentlig er det russiske, thi det praktiseres uden Spor af Offentlighed. Der sidde nogle beskikkede Dommere, som inden for Retssalens fire Vægge, eller i Reglen vist inden for Fængslets Mure, afgøre den Skæbne, som de skyldige eller uskyldige skulle faa. Der kendes ingen Offentlighed. Der kendes ingen Presse uden den, som Regeringen tillader. Dette maatte egentlig være den ideale Retstilstand for det ærede Medlem, hvis han frygter for Retsmisbrug, og jeg forstaar ikke, hvorfor han særlig kaster sig over Nævningedomstolen, naar det er Offentligheden og Pressen, han frygter. Thi denne Retsreform hviler netop paa Offentlighed. Selv om Nævningedomstolen gik ud, vilde Offentlighedsprincippet ikke desto mindre blive, og Pressen vilde kunne kaste sig over Retssagerne, og det vilde den gøre, og det burde den gøre. Jeg tror, der foregaar der en stadig Udvikling i heldig Retning, en stadig Modning, og at vi faa en stadig bedre og bedre Presse. Derom nærer jeg ingen Tvivl. Saa sandt som Udviklingen i det hele gaar frem, gaar Pressen sikkert ogsaa frem. Hvad det ærede Medlem for øvrigt udviklede om, at de rige fik den bedste Advokat og om Vidners Upaalidelighed osv., gælder jo alt sammen i fuldeste Maal ogsaa det nuværende Retsystem. Der er jo Mangler ogsaa ved den fremtidige Retspleje, og der vil vedblive at være Mangler, saa længe overhovedet det nuværende System bestaar, som det ærede Medlem ogsaa karakteriserede, naar han skildrede en Advokat, der ikke kunde staa til Tjeneste altid, men kun kastede sig over særlige Sager, som han fik Interesse for. Saa længe vi ikke faa gratis Retspleje, vil der være Vanskeligheder der, men vi paastaa, at denne Retsreform vil være et stort Fremskridt i Sammenligning med det nuværende.

Det ærede Medlem havde en mærkelig Ide med Protokolsekretæren, der skulde gøres ansvarhavende, det skulde nok hjælpe. Skete det, mente det ærede Medlem, vilde Dommerne ikke lave de Retsprotokoller, som nu ere fremdragne ved visse Lejligheder. Jeg tror ikke, det vilde hjælpe det mindste. Det er sikkert ikke Protokolsekretæernes eller Retsvidnernes Skyld, at Domsprotokollerne ofte